

“ERC alimenta la fortalesa del PP”

Felip Puig i Godes, nascut a Barcelona, és diputat i portaveu de CiU al Parlament de Catalunya. Ha estat conseller de Medi Ambient i de Política Territorial i Obres Públiques en l'anterior Govern de Catalunya. És un dels representants dels anomenats sectors sobiranistes de Convergència. Ara, des de l'oposició, analitza la situació de CiU i del convuls context polític català.

Com està CiU després d'aquest canvi de papers en la política catalana?

—És una situació complexa, no és fàcil. És la primera vegada que CiU és a l'oposició al Parlament de Catalunya. Encara s'està adaptant a aquesta nova situació. A més, ara som en un període d'eleccions i tenim un congrés el juliol. És a dir que tot plegat ens ha de concretar quin és l'escenari polític i quin és el nostre paper en la política espanyola, i possiblement en la catalana, i l'estructuració del partit, amb el nou lideratge d'Artur Mas.

Un cop assumit que som a l'oposició, tot i haver guanyat les eleccions, podrem redefinir amb menys condicionants el projecte del catalanisme polític del segle XXI. Però també hem de dir que el malnomenat Govern tripartit o d'esquerra i catalanista —que és el Govern de Catalunya malgrat que ni ells s'ho acabin de creure— no ens deixa gaire temps per adaptar-nos a la nova situació.

—El Govern català també necessita aquest període d'adaptació o és un luxe que no es pot permetre?

—Tots els governs necessiten una adaptació. Encara més quan es produeix un canvi important després de 23 anys de continuïtat, de coherència i d'un model molt ferm i sòlid que ha desenvolupat CiU. Però el gravíssim error de Carod-Rovira ha distorsionat i magnificat les debilitats amb les quals ja naixia aquest Govern. L'actuació de Carod-Rovira no ha estat un incident, una ensopegada que serà fàcilment recuperable, sinó que marcarà durant molt de temps la política catalana, serà una greu hipoteca per al país i ha comportat l'extrema debilitat de la prime-

ra institució de Catalunya, per la presió política del PP i per la feblesa del partit socialista.

—Les declaracions d'Arnaldo Otegi acusant CiU de fer la filtració de la trobada entre Carod i els dirigents d'ETA al diari ABC afegeixen més llenya al foc.

—Les acusacions d'Otegi són falses i absurdes i fan el joc a ERC, perquè intenta desacreditar el nacionalisme moderat del PNB i de CiU. ERC haurà de superar la temptació d'adoptar aquest model de radicalització.

—Com podran defensar Catalunya dels atacs institucionals sense perdre perfil polític, i com podran marcar perfil sense seguir la corda del PP?

—La veritat és que no és fàcil. Però l'única manera d'aconseguir-ho és recuperant la màxima fortalesa possible al voltant de CiU, intentant recuperar el crèdit que en alguns segments electorals catalanistes hem perdut durant els darrers anys, i tornant a connectar amb la realitat social, cultural, econòmica i emprenedora del país. La veritat és que l'acció del Govern ens ho està posant fàcil.

Però el gest de Carod-Rovira —i vull emfatitzar el caràcter individual d'aquesta actuació— cal desmarcar-lo de la responsabilitat col·lectiva d'ERC. Perquè és innegable que, tard o d'hora, el catalanisme polític haurà de trobar noves complicitats, per intentar aconseguir les noves fites que creiem que havíem situat en aquest escenari que ara es trenca.

En només dos mesos, avui l'espanyolisme conservador és més fort que mai. I una part del catalanisme polític està estigmatitzada i criminalitzada injustament, però també per responsabilitat d'ERC, que no ha resolt bé el proble-

ma. Finalment ha quedat en evidència que les decisions del PSC, i, el que és més greu, les del president de Catalunya, avui responen a criteris i necessitats del PSOE. Avui Catalunya és una peça més del joc entre PP i PSOE. Ara era el moment de plantejar un nou horitzó nacional, amb noves ambicions; Catalunya es podia haver plantejat mirar més cap a Europa que cap a Espanya.

—En aquest nou horitzó nacional, com s'articulen els Països Catalans?

—En Convergència sempre hem tingut una actitud d'extrema prudència, però també de molta complicitat, amb el catalanisme polític del País Valencià i de les Illes. Aquí es torna a posar en evidència el mateix risc que patim al Principat. Avui un partit nacionalista porta a una situació més crítica que mai qualsevol expressió política del nacionalisme valencià o illenc. L'estratègia del mateixos que fracturen l'espai catalanista a Catalunya, l'estratègia d'ERC al País Valencià i a les Illes, produeix la fractura i la marginació del nacionalisme al País Valencià o a les Illes.

No vull posar en crisi ni parlar del concepte de Països Catalans, però crec que els països de llengua i cultura catalana —que és com m'agrada referir-m'hi, perquè de vegades "Països Catalans" genera més anticossos que facilitats— tenen expressions polítiques diferents i requereixen de Catalunya una solidaritat autèntica que superi els interessos partidistes.

—Aquesta aposta nacional que explicava, pot no haver resultat creïble a ulls d'ERC pels pactes amb el PP de CiU o hi ha altres motius de més de fons?

—Els pactes ens havien reportat certs costos electorals i de contenció de les ambicions nacionals de Catalunya, segur. La necessitat de prioritzar la consolidació de valors imprescindibles pel projecte catalanista (la democràcia, entrar a Europa, la recuperació econòmica a l'estat espanyol, etc.) passaven per limitar temporalment algunes de les nostres prioritats. Però, un cop modernitzades les estructures de l'estat espanyol, l'assignatura pendent és la revisió dels plan-

"Aspirem a continuar sent la força política de referència del país, pel que fa al model nacional, pel que fa al model de societat i al model de fer política."

tejaments polítics espanyols. Mentre no canviï la visió del PP i del PSOE, Catalunya tindrà unes limitacions que haurà d'afrontar, i no passa pel radicalisme.

—Què li sembla quan el PP els assenyala com a model, com a referent polític de moderació?

—El PP té una estratègia clara. Al País Basc l'abordava amb confrontació i radicalització. A Catalunya intentava fer l'abraçada de l'ós al nacionalisme moderat. Ara estan més animats que mai perquè han trobat un nacionalisme radical, extremista, que els fa el joc. ERC alimenta la fortalesa del Partit Popular. Així, és obvi que el PP continua intentant absorbir el nacionalisme moderat. Sap que el nacionalisme més radical, al llarg de la història, s'ha demostrat més estèril. Amb la confrontació, Catalunya sempre ha perdut.

—A banda de la radicalització que diu del PP amb el suport d'ERC, també defensen que PP i PSOE no són tan diferents. Quina sortida queda, doncs?

—La solució passava per aconseguir un escenari que es podria donar ara o d'aquí a quatre anys de falta de majories absolutes a Espanya, i la nova

participació dels nacionalismes moderats de les tres nacions (Galícia, País Basc i Catalunya), un cop consolidades les estructures democràtiques, en un procés on era possible negociar un nou impuls per l'autogovern de Catalunya. Aquesta via està embussada, perquè hi ha un debilitament del nacionalisme moderat de Catalunya, no estem al Govern i veurem quina força tenim fora de Catalunya. A més, el nacionalisme més radicalitzat facilita la majoria absoluta del PP a Espanya. També s'estan trencant ponts de diàleg i l'interlocutor institucional està instal·lat en el joc de la política espanyola.

—Vistos els canvis, quin paper vol representar CiU a partir d'ara?

—Aspirem a continuar sent la força política de referència del país, pel que fa al model nacional, pel que fa al model de societat i un model de fer política. El que avui patim, com a conseqüència d'unes decisions estratègiques errònies i d'errors personals gravíssims, és una espanyolització de la vida política catalana com mai l'havíem tinguda en aquests darrers 25 anys.

Enric Rimbau